

การพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์ The Development of English Communication of Tourist Attractive Community in Buriram Province

นิกร พลเยี่ยม, พระครูสุเมธจันทสิริ, พระมหาไสว สิริปณฺโญ,
Nikorn Polyiam, Phrakru Sumetchandhasiri, Phramaha Sawai Siripanyo,
วิรัตน์ ภูทองเงิน, อนุศาสน์ วรบูรณ์ภูมิสุข
Wirat Phoothongeon, Anusart Woraboonphumsuk
วิทยาลัยสงฆ์บุรีรัมย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Buriram Buddhist College, Mahachulalongkornrajavidyalaya University
E-mail: Olechoi6@gmail.com

ได้รับบทความ: 22 กันยายน 2563; แก้ไขบทความ: 10 พฤศจิกายน 2563; ตอรับตีพิมพ์: 26 ธันวาคม 2563
Received: September 22, 2020; Revised: November 10, 2020; Accepted: December 26, 2020

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์ มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์ 2) ศึกษารูปแบบการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์ และ 3) วิเคราะห์รูปแบบการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์ โดยผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์ คือ ไม่มีเวลาฝึกฝนในการพูดภาษาอังกฤษ ยึดติดกับความเคยชินตั้งแต่ดั้งเดิม ไม่ยอมทำในสิ่งที่ไม่เคยทำ เพราะเขินอายไม่กล้าออกเสียง ไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ไม่รู้ไวยากรณ์ โครงสร้างไวยากรณ์ (Grammatical Structure) ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน
2. การพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษ 3 รูปแบบ คือ 1) ใช้การดูภาพยนตร์ต่างประเทศ ภาพยนตร์เป็นสื่อในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยตรงช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้โดยเห็นทั้งภาพและเสียงประกอบ 2) ฝึกทักษะการสื่อสารโดยการจำลองสถานการณ์ เช่น การบอกทิศทาง (Giving Directions) การบรรยายลักษณะบุคคล (Describing People) การพูดเพื่อขอคำแนะนำ เป็นต้น และ 3) บัตรคำศัพท์

จัดหมวดหมู่กลุ่มคำศัพท์ ช่วยให้จดจำคำศัพท์ได้เป็นหมวดหมู่ ซึ่งเป็นการจัดระเบียบความจำ สนับสนุนให้การฝึกทักษะมีประสิทธิภาพ

3. การใช้รูปแบบการฝึกภาษาอังกฤษทั้ง 3 มาผสมผสานในการฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง สามารถเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่องโดยการกระจายโอกาสทางการพัฒนาด้านภาษาให้ทั่วถึงภายใต้สิ่งที่มีอยู่ในสังคมรอบ ๆ ตัว ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต เช่น จากประสบการณ์ ผู้นำชุมชน จากศูนย์การเรียนรู้ ฯลฯ โดยมุ่งหวังให้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ในลักษณะของการศึกษาอย่างไม่เป็นทางการ ที่ไม่เน้นการเรียนรู้ในห้องเรียน ก่อเกิดการเรียนรู้ที่หลากหลายในชุมชนจึงเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่จะก่อประโยชน์ต่อกระบวนการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้คนในชุมชนได้พัฒนาศักยภาพจากประสบการณ์ตรง

คำสำคัญ: การพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษ, ชุมชน, แหล่งท่องเที่ยว

Abstract

A research study on the development of English communication of tourist attractive community in Buriram province which has the objectives of the study as the following: 1) to study the problem of English communication of tourist attractive Community in Buriram Province, 2) to study the patterns of English communication development of tourist attractive community in Buriram province, and 3) to analyze English communication patterns of the tourist attractive community in Buriram province. This research uses a qualitative research model.

The research found that:

1. The problem of speaking English in the community of tourist attraction in Buriram Province is that there is no time to practice speaking English, sticking to the traditional habit, refusing to do things that have never been done because of being embarrassed, unable to pronounce, do not know the English words, doesn't know grammar or grammatical structure, doesn't speak English in everyday life.

2. Three forms of development of English communication: 1) watching foreign movies. The Movies are meaning of learning and developing English communication skills directly, helping the learner to learn by seeing both pictures and sound effects. 2) Practicing communication skills by simulating

situations such as giving directions, describing people, speaking for advice, etc.
3) Flashcards categorized into groups of words that help the learners memorize words into categories, which organizes memory, encourages effective skill in training.

3. By integrating the three English language training styles by self-practice, learning can be continued by spreading language development opportunities evenly under what is available in the society around them, both living and non-living, such as by experience, community leaders from learning centers, etc. With the aim of learning from real experiences in the manner of informal education that does not focus on classroom learning. It creates a variety of learning in the community, which is another thing that will benefit the learning process that allows people in the community to develop their potential from direct experience.

Keywords: Development of English Communication, Communities, Tourist Attraction

1. บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความจำเป็นต่อการใช้ชีวิต เป็นภาษาหนึ่งที่ถูกใช้เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารและศึกษาหาข้อมูลความรู้ ตลอดจนการประกอบอาชีพในโลกไร้พรมแดน จึงทำให้ภาษาอังกฤษที่หลาย ๆ ประเทศให้การยอมรับในการสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจ ทั้งเรื่องชีวิตประจำวัน วิชาการ เศรษฐกิจ การท่องเที่ยว การศึกษา รวมทั้งเรื่องธุรกิจด้วย อันเป็นผลมาจากการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ ด้วยความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีด้านการติดต่อสื่อสารที่ทันสมัย ความรู้และข้อมูลต่าง ๆ แพร่หลายไปอย่างรวดเร็วทั่วโลกอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการศึกษาที่จำเป็นต้องมีการค้นคว้าข้อมูลต่าง ๆ ทั้งในรูปของหนังสือ วารสารต่าง ๆ ตำรา ตลอดจนข้อมูลในอินเทอร์เน็ตที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนมากเป็นสื่อกลางในการสื่อสาร การใช้ทักษะภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นและหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะว่าทักษะต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษไม่ใช่เป็นเพียงแค่เครื่องมือสำหรับการศึกษาตลอดถึงการสืบค้นข้อมูลต่าง ๆ ที่ต้องการ และเพื่อใช้ในการปฏิบัติงานในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ เท่านั้น (นางสมร พงษ์พานิช, ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551) ทักษะภาษาอังกฤษยังเป็นเครื่องมือสำหรับการติดต่อสื่อสาร การต่อรองเพื่อใช้ในการแข่งขันทางธุรกิจ และที่สำคัญทักษะทางภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการปฏิบัติงานร่วมกันในชีวิตของการทำงานในแต่ละวัน นอกจากนี้และการใช้ทักษะภาษาอังกฤษที่ถูกต้องนับได้ว่าเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างกลุ่มชนต่างวัฒนธรรม และช่วยให้เราเข้าใจ

วัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ ตลอดถึงทำให้เราประพติดตนเองต่อวัฒนธรรมอื่น ๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมด้วย อีกทั้งยังทำให้เราเข้าใจและภูมิใจในวัฒนธรรมของเรา เพื่อที่จะถ่ายทอดไปสู่ชาวโลกได้ ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาอังกฤษย่อมได้เปรียบในการทำกิจการต่าง ๆ ที่หลากหลาย (เมธี อัจฉนาภิตติ, 2547)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องเหมาะสมกับสังคมวัฒนธรรมตามสถานการณ์ได้ในทุกทักษะของภาษา สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิต และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ดีจะมีโอกาสในการจ้างงาน และได้รับการสนับสนุนส่งเสริมในงานในหน้าที่ให้ยิ่งขึ้นไป มากกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้ทางภาษาเลย ดังตัวอย่างที่หน่วยงานห้างร้านบริษัท ที่ประกาศรับสมัครงาน แต่แนบท้ายด้วยคำว่ามีความสามารถทางภาษาที่สามารถติดต่อสื่อสารได้ นั่นก็จะต้องมีทักษะการฟังและการพูดเป็นอย่างน้อย ภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารและเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถทำให้บุคคลหรือพนักงานนั้น ๆ ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานซึ่งไม่มีใครในโลกแห่งการประกอบอาชีพที่สามารถทำงานคนเดียวได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้น ความสามารถด้านภาษาอังกฤษไม่เพียงแต่เป็นการเติมเต็มให้บุคคลมีคุณสมบัติที่สมบูรณ์เท่านั้น แต่ยังเป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตบรรลุเป้าหมายในหน้าที่การงานอีกด้วย (ณัฐธนรี ฤทธิรัตน์ และ ดร.ธัญภา ชีระมณี, 2557)

จังหวัดบุรีรัมย์มีแหล่งท่องเที่ยวมากมายทางประวัติศาสตร์ที่แสดงถึงอัตลักษณ์ที่น่าสนใจของจังหวัดและโซนอีสานใต้ จึงดึงดูดให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศได้หลั่งไหลเข้ามาศึกษาและเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆในจังหวัดบุรีรัมย์เป็นจำนวนมาก จึงปฏิเสธไม่ได้เลยว่า การที่มีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินทางมาเยี่ยมชมเป็นจำนวนมาก สะท้อนให้เห็นถึงความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในเมืองไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเป็นการเรียนแบบไม่เน้นให้ผู้เรียนพูดเป็นเน้นไวยากรณ์ และคำศัพท์ทำให้ผู้เรียนฟังไม่ทันและสื่อสารไม่ได้ (ชัยยา เปรมภักดี, 2543)

ผู้วิจัยได้เล็งเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาในการสื่อสารที่มีมานาน และกระจายไปยังสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ตามจังหวัดในประเทศไทย หนึ่งในนั้น คือ บุรีรัมย์ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการสำรวจความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษของประชาชนในท้องถิ่นหรือในสถานที่ที่ท่องเที่ยวนั้น ๆ ในจังหวัดบุรีรัมย์ซึ่งเป็นผู้ที่ควรได้รับการส่งเสริมและพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษด้านการสื่อสารให้ดียิ่งยิ่งขึ้นไป โดยการศึกษาถึงสภาพปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษ ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ และหาแนวทางส่งเสริมการสื่อสารของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์ต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาสภาพปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์
2. ศึกษารูปแบบการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์
3. เพื่อวิเคราะห์รูปแบบการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ประกอบด้วย การวิจัย เอกสาร (Documentary Research) เพื่อประมวลองค์ความรู้ ศึกษาแนวคิด หลักการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์ โดยศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง ตลอดทั้งงานวิจัยที่มีผู้รู้ได้ศึกษาไว้ รวมถึงการเก็บข้อมูลเชิงปฏิบัติการ (Workshop) เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึก การสนทนากลุ่มย่อย เป็นต้น

ในส่วนของการวิจัยในภาคสนามเพื่อพัฒนาองค์ความรู้รูปแบบในการนำมาพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาวิจัยใน 6 ลักษณะ คือ

1. ศึกษารวบรวมเอกสาร ชุดความรู้ แบบฝึกและความเป็นมาเกี่ยวกับแนวคิด หลักการ การพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษ
2. การศึกษากระบวนการพัฒนากิจกรรม ปัจจัยเกื้อกูลต่อการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์
3. การบูรณาการรูปแบบ ชุดความรู้ แบบฝึกการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษ
4. การพัฒนากระบวนการเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในด้านทักษะการสื่อสาร เช่น การพูดและการฟัง การอ่านและการเขียน โดยใช้การวิเคราะห์จากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในระดับชุมชน
5. ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 ชุมชน ตามกรอบวันและเวลาที่ กำหนดไว้
6. จัดทำผลสรุปจากการวิจัยและประมวลองค์ความรู้และข้อคิดเกี่ยวกับการพัฒนา การสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับชุมชนแหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดความยั่งยืนนำไปสู่การสรุปผล

4. สรุปผลการวิจัย

1. สภาพปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์

การขาดแรงจูงใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาราชการของประเทศไทย ทำให้คนไทยไม่สนใจที่จะเรียนรู้ หรือใช้ภาษาอังกฤษในการพูด อีกทั้งการที่คนไทยสนใจหรือสามารถพูดภาษาอังกฤษได้นั้น ก็เป็นเฉพาะแค่บางอาชีพ ภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาหลัก หรือภาษาพ่อภาษาแม่ ชำช้อนสับสน คำศัพท์เยอะ ไม่คุ้นเคย ดังนั้น ปัญหาที่คนไทยไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษ คือ 1. การไม่มีเวลาฝึกฝนในการพูดภาษาอังกฤษ ขี้เกียจฝึกฝน ไม่ขี้อมพูด ไม่ตั้งใจ ไม่มุ่งมั่นอดทนเพียรพยายามในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งการฝึกฝนสม่ำเสมออย่างเป็นประจำจะทำให้สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ 2. การยึดติดกับความเคยชินตั้งแต่ดั้งเดิม ไม่ยอมทำในสิ่งที่ไม่เคยทำ เพราะเกิดจากการชินอายุ ไม่กล้าที่จะทำไม่กล้าพูด ไม่กล้าออกเสียงสำเนียงให้เหมือนฝรั่ง กลัวออกเสียงผิด 3. การไม่รู้คำศัพท์ ซึ่งคนไทยเรียนรู้ภาษาอังกฤษมาตั้งแต่เด็ก ๆ ซึ่งระยะเวลามากกว่าสิบปี เรียนรู้คำศัพท์มาหลายพันคำ แต่เมื่อมีการดูหนังฝรั่งหรือมีฝรั่งมาพูดด้วยกลับไม่สามารถเข้าใจ เวลาแปลความหมายจากสิ่งที่ฝรั่งพูด ก็จะไม่แปลคำศัพท์ตรงตัว 4. การไม่รู้ไวยากรณ์ เช่นเดียวกันกับการไม่รู้คำศัพท์ ซึ่งเวลาที่คนไทยจะพูดภาษาอังกฤษก็จะนึกถึงประโยค โครงสร้างไวยากรณ์ (Grammatical Structure) แตกต่างกับการพูดภาษาไทย ที่คนไทยสามารถพูดได้ทันที เนื่องจากความเคยชินในการพูดภาษาไทย 5. การไม่ได้พูดมานานแล้วลืม เพราะคนไทยไม่ได้พูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน การไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการพูดทุกวัน หรือในชีวิตประจำวันห่างหายจากการพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติมานานมาก นาน ๆ จะได้พูดภาษาอังกฤษทำให้พูดได้บ้าง แบบงู ๆ ปลา ๆ พูดแบบง่าย ๆ แค่นี้ก็พอใจ ถ้าได้ใช้ก็จะสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดี ใช้ภาษาอังกฤษในการพูดน้อยมาก สิ่งแวดล้อมที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษทั้งที่ทำงานและบ้าน จะใช้ภาษาอังกฤษเมื่อมีสถานการณ์สำคัญ ๆ เท่านั้น เช่น การได้มีโอกาสพูดคุยกับชาวต่างประเทศเวลาเที่ยวเมื่อไทย ถ้ามุ่งเน้นทาง การเรียนการสอนที่เป็นต้น การที่คนไทยไม่เห็นความสำคัญ ประโยชน์ และความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษ บางคนจะสนใจก็ต่อเมื่อมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาเท่านั้น สิ่งสำคัญ คือ คนไทยไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเกี่ยวกับเหตุการณ์พื้นฐานที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้ คล่องแคล่ว หรือไม่ได้เลย และบางส่วนไม่สามารถสื่อสารได้ทั้งที่ทำงานและที่บ้าน จึงทำให้เกิดปัญหาในการพูดติดขัด หรือบางทีมาจากหลายสาเหตุ เช่น ไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษมีจำกัด คนไทยขาดความกล้าแสดงออกและบางครั้งไม่เห็นถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษ รวมถึง การไม่รู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มีความรู้ทางด้านไวยากรณ์อย่างจำกัด และการไม่รู้ไวยากรณ์ทางด้านภาษาอังกฤษ เป็นปัญหาในการคิดรูปแบบประโยคภาษาอังกฤษ ทำให้พูดภาษาอังกฤษได้เป็นคำ ๆ เรียงรูป

ประโยคไม่ได้ พูดเป็นภาษาอังกฤษในรูปแบบประโยคไม่ได้ บางครั้งพูดภาษาอังกฤษในรูปแบบประโยคสั้น ๆ ได้เท่านั้น ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษด้วยคำศัพท์เฉพาะ ทางกร หรือเชิงธุรกิจได้ อีกทั้งไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษในรูปแบบประโยคที่ซับซ้อนได้ด้วยเช่นกัน ปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อการสื่อสารภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติอย่างมาก

2. รูปแบบการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์

การพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชน สามารถสร้างรูปแบบในการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษ 3 รูปแบบ แบบที่ 1 ใช้การดูภาพยนตร์ต่างประเทศมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และด้วยปัจจุบันนี้เทคโนโลยีทางด้านการเรียนรู้มีการพัฒนาอย่างมาก โดยเฉพาะการใช้ภาพยนตร์เป็นสื่อในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการสื่อสาร ซึ่งภาพยนตร์นี้จะช่วยให้เราเรียนรู้โดยเห็นทั้งภาพและเสียงประกอบและภาพนั้นก็เป็นภาพเคลื่อนไหวจึงทำให้เกิดการเรียนรู้ได้มากและเป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้นสำหรับผู้เรียนด้วย ประโยชน์ของการนำภาพยนตร์มาเป็นสื่อในการเรียนรู้ เป็นสื่อที่มีความน่าสนใจ เป็นสื่อที่เข้าใจง่าย เป็นสื่อข้ามวัฒนธรรมที่สามารถเข้าถึงคนต่างชาติต่างภาษาที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกัน ให้มีความเข้าใจร่วมกันถึงสิ่งที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ทั้งเนื้อหา เรื่องราวแม้แต่นวนคิดที่เป็นนามธรรมยังสามารถถูกถ่ายทอดให้เข้าใจง่ายขึ้น แบบที่ 2 ใช้การจำลองสถานการณ์ต่าง ๆ ในการฝึกทักษะการสื่อสาร เช่น การบอกทิศทาง (Giving Directions) การบรรยายลักษณะบุคคล (Describing People) การพูดเพื่อขอคำแนะนำ (Asking for and Giving advice) การพูดนัดหมาย (Making an appointment) การพูดเพื่อขอและแสดงความคิดเห็น (Asking for and Giving opinion) การพูดต่อรองราคา (Bargaining the price) การพูดเพื่อเชิญ (invitation) และการพูดเพื่อสร้างทางเลือก (Making choice) ซึ่งได้มาจากหลักสูตรสถานศึกษาและการจัดเรียงลำดับสถานการณ์จากง่ายไปหายาก สถานการณ์ดังกล่าวที่เป็นจริงและเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของผู้เรียน เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ในการพูด โดยมีโอกาสในการเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสม และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในสถานการณ์จริง แบบที่ 3 ใช้บัตรคำศัพท์ ที่มีการจัดหมวดหมู่กลุ่มคำศัพท์มาอ่านและท่องที่ละหมวด ทำให้สมองสามารถจดจำคำศัพท์ได้เป็นหมวดหมู่ซึ่งเป็นการจัดระเบียบความจำนั่นเอง สิ่งสำคัญในการสนับสนุนให้การเรียนมีประสิทธิภาพ ข้อมูลต่าง ๆ ที่เราเก็บไว้ในความจำถูกกระบวนการคิดและการตัดสินใจรวบรวมและกลั่นกรองออกมาเป็นพฤติกรรม การใช้บัตรคำศัพท์ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สามารถช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการอ่านดีขึ้น คล่องขึ้น ไม่อ่านตะกุกตะกัก จนพัฒนาไปสู่การพูดภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง เป็นวิธีการที่มีความเหมาะสมให้ผู้เรียนแต่ละคนใช้ภาษาอังกฤษได้สอดคล้องยิ่งขึ้น

3. วิเคราะห์รูปแบบการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์

การนำรูปแบบทั้ง 3 มาใช้ในการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษสามารถนำไปใช้กับทุกระดับการศึกษา โดยเฉพาะวิชาสอนภาษาอังกฤษซึ่งสามารถผสมผสานในการฝึกปฏิบัติด้วยตนเองได้อย่างต่อเนื่อง โดยการกระจายโอกาสทางการพัฒนาด้านภาษาให้ทั่วถึงภายใต้สิ่งที่มีอยู่ในสังคมรอบ ๆ ตัว ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต เช่น จากประสบการณ์ ผู้นำชุมชน จากศูนย์การเรียนรู้ ฯลฯ โดยมุ่งหวังให้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ในลักษณะของการศึกษาอย่างไม่เป็นทางการ ที่ไม่เน้นการเรียนรู้ในห้องเรียน เกิดช่องทางในการเรียนรู้ที่หลากหลายในชุมชนก่อนประโยชน์ต่อกระบวนการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้คนในชุมชนได้พัฒนาศักยภาพจากประสบการณ์ตรง

5. อภิปรายผลการวิจัย

1. ปัญหาสำคัญต่อการพูดภาษาอังกฤษ คือ ไม่มั่นใจกลัวพูดผิด ใช้เวลานานในการคิดเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงเรียบเรียงเป็นภาษาอังกฤษ ไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ, อาย, เิน และกลัวพูดติดขัดตะกุกตะกัก ปัญหาด้านไม่มั่นใจกลัวพูดผิดจนมีผลทำให้เกิดความอาย, เิน โดยปัญหาส่วนใหญ่เกิดจากตัวกลุ่มตัวอย่างเอง เช่น รู้สึกกังวลเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ คิดคำศัพท์ไม่ออก ทำให้ขาดความมั่นใจและรู้สึกกลัวเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ กลัวว่าผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ตัวเองต้องการจะสื่อซึ่งปัญหาดังกล่าวจะเกิดขึ้นกับตนเองที่มาจากความสามารถในการใช้ภาษา และความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ที่ไม่เพียงพอ ทำให้ไม่สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศให้เข้าใจได้ เมื่อมีปัญหาด้านการใช้ภาษา ทำให้เกิดความกังวล และขาดความมั่นใจที่จะสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ภาษาอังกฤษไม่เกิดการพัฒนา

2. รูปแบบการสื่อสารภาษาอังกฤษ มีความหลากหลาย ทั้งการฝึกจากการดูภาพยนตร์ การใช้สถานการณ์จำลอง และการใช้บัตรคำศัพท์เป็นแนวทางในการได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงกับประสบการณ์ในชีวิตจริง การพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียน (กลุ่มเป้าหมาย) เป็นผู้ปฏิบัติและเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียน (กลุ่มเป้าหมาย) เกิดทัศนคติที่ดี และสามารถพัฒนาพฤติกรรมและทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งจะทำให้ผู้เรียน (กลุ่มเป้าหมาย) เกิดความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารแต่ละกิจกรรมเปิดโอกาสให้กลุ่มเป้าหมายได้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับคนอื่น ๆ และนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง จาก การสังเกตการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความสนใจและมีความตั้งใจในลักษณะของการศึกษาอย่างไม่เป็นทางการ ที่ไม่เน้นการเรียนรู้ในห้องเรียน ดังนั้นการนำรูปแบบการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษทั้ง 3 แบบมาผสมผสานให้เกิดช่องทางในการเรียนรู้ที่หลากหลายใน

ชุมชนจึงเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่จะก่อประโยชน์ต่อกระบวนการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้คนในชุมชนได้พัฒนาศักยภาพจากประสบการณ์ตรง ซึ่งสัมผัสและจับต้องได้

3. การจัดให้มีเรียนรู้ที่เกื้อหนุนให้ชุมชนได้มีแนวทางในการฝึกฝนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยกระประยุคใช้รูปแบบทั้ง 3 มาผสมผสานในการฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งสามารถเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตโดยการกระจายโอกาสทางการพัฒนาด้านภาษาให้ทั่วถึง ภายใต้อะไรที่มีอยู่ในสังคมรอบ ๆ ตัว ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต การศึกษาหรือการเรียนรู้เพื่อจะพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเองนั้นมีอรรถประโยชน์เป็นการจัดสภาพแวดล้อม และปัจจัยที่เกื้อหนุน ทั้งสื่อ แหล่งความรู้ บุคคล สถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้บุคคลได้เรียนรู้ในรูปแบบที่หลากหลาย เรียนฝึกพัฒนาตามความสนใจ

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การใช้กิจกรรมพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์ หากนำกิจกรรมไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในระดับอื่น ควรปรับหน้าที่ทางภาษา (Functional Language) ให้เหมาะกับระดับของกลุ่มตัวอย่าง เช่น พ่อค้าแม่ค้า นักเรียน ครูอาจารย์ เป็นต้น

2. ควรนำการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นฐานในการเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันมากขึ้น โดยเลือกใช้เนื้อหาตามสถานการณ์ที่เหมาะสมเพื่อเป็นการสร้างประสบการณ์ให้แก่กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ปฏิบัติและเป็นผู้สื่อสารโดยตรงกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศโดยตรง ทำให้กลุ่มตัวอย่างเกิดทัศนคติที่ดี และสามารถพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งจะทำให้กลุ่มตัวอย่างเกิดความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาในการสื่อสาร และสามารถนำบทสนทนาที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

3. การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารเป็นการเรียนรู้ในการพัฒนาการสื่อสารภาษาอังกฤษไม่เหมาะสมกับการสอนภาษาอังกฤษในบางด้าน เช่น การสอนหลักไวยากรณ์ เพราะการสอนหลักไวยากรณ์ต้องยึดหลักการอธิบายโครงสร้าง หรือหลักการใช้จากผู้สอน ซึ่งต้องเน้นความจำและความเข้าใจของผู้เรียนเป็นอย่างมาก

6.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลการพัฒนาทักษะการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารกับกลุ่มตัวอย่างในระดับอื่น ๆ เช่น นักศึกษาระดับปริญญาตรี-โท-เอก หรืออาชีพอื่น ๆ ที่หลากหลายในจังหวัดบุรีรัมย์

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษกับรูปแบบการเรียนรู้แบบอื่น ๆ เช่น การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นรากฐาน หรือการสอนโดยใช้สถานการณ์เสมือนจริง เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- เมธี อัจฉนาภิตติ. (2547). **คำนิยามเชิงการท่องเที่ยวที่แฝงมากับคอลัมน์ voyage ในนิตยสาร anywhere**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ณัฏฐ์นรี ฤทธิรัตน์ และ ดร. ธัญภา ชีระมณี. (2557). **ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย**. การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 15.
- นงสมร พงษ์พานิช. (2551). การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา. **วารสารมนุษยศาสตร์**. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 17(1), 85 – 97.
- ชัยยา เปรมภักดิ์. (2543). การเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนตามทฤษฎีการสอบแบบอรรถฐาน และการสอนตามคู่มือครู. **ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา)**. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.